Veronica Henry

ÁLMAINK OTTHONA

Írisz
KÖNYVEK

„Minden lélekben van egy kis szivárvány…”
(Reményik Sándor)

Veronica Henry

ÁLMAINK OTTHONA

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Forever House

Copyright © Veronica Henry 2017
All rights reserved.

Hungarian translation © Fügedi Tímea

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FÜGEDI TÍMEA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 2064-7115
ISBN 978 963 452 153 2

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA
Készült 22,5 nyomdai ív terjedelemben

Nyomdai előkészítés GREPENTA Kft.
Nyomta és kötötte MONDAT Kft.
Felelős vezető Nagy László

Belinda Baxter ingatlanügynök

Lehet, hogy megtalálta álmai otthonát?

ELADÓ

HUNTER'S MOON

A Peasebrook-völgy idilli környezetében álló Hunter's Moon igényel ugyan némi modernizálást, de tökéletes elosztása és bájos megjelenése miatt biztosan tetszeni fog a potenciális vásárlóinak.

Margot Willoughby írónő itt vetette papírra a leghíresebb műveit, amelyeket minden kétséget kizáróan a lélegzetelállító kilátás ihletett.

Bár csak három kilométerre található a Cotswold megyei Peasebrook városától, ahonnan rendszeresen járnak vonatok a londoni Paddington pályaudvarra, tökéletes lehetőséget nyújt a visszavonulásra.

A Hunter's Moon várhatóan nagy érdeklődésre fog számot tartani, így minél előbbi megtekintése ajánlott.

1. fejezet

Belinda könnyen megtalálta a Hunter's Moont, mivel előző nap próbaképp felkereste, nehogy elkéssen a találkozóról.

Túl gyakran fordult már elő vele, hogy eltévedt a jelöletlen vidéki utakon, ezért mostanában mindig tett egy próbautat az értékbecslés előtt. Így épp időben, idegeskedés nélkül érkezett meg a megbeszélt időpontra. Hiszen nincs is annál rosszabb, mint amikor az ember körbe-körbefurikázik a kocsijával, és leizzadva átkozza a navigációs rendszert.

Már tizenkét éve dolgozott ebben a szakmában, így művészi szintre emelte a derűs, nyugodt megjelenést. A próbaútnak és a finom púderrétegnek köszönhetően, amelyet az egyébként könnyen kipiruló orcájára vitt fel, mindig higgadtnak tűnt, még ha nem is érezte úgy magát. Gyakran nem sok ideje maradt átérni egyik helyről a másikra, így állandóan késésben volt.

Most azonban épp időben érkezett. Fontos kiszállás volt ez a mai. Érezte, hogy ezért az ingatlanért egymás sarkát fogják taposni a vevők. Ő az eddigiek alapján tökéletesnek látta. Nagy, de nem túlságosan. Jókora telekre épült, de nem óriásira. Már senki sem akart hatalmas kertet, mivel sokba kerül a fenntartása, ugyanakkor mindenki arra vágyott, hogy elbújhasson a világ szeme elől. Amennyire ő látta, semmi szörnyűséget nem követtek el rajta. Nem voltak villanypóznák, nem adtak ki építési engedélyt a közelben, nem korlátozták záradékban a használatát. Persze még mindig kiderülhet valami,

amikor odaér, és végre lehetősége nyílik rá, hogy szétnézzen odabent. De azért reménykedett.

Ráadásul volt egy óriási előnye: a Hunter's Moon régen Margot Willoughby írónő tulajdonában állt. Persze ez a tény nem tesz hozzá sokat az értékéhez, a romantikáját viszont megnöveli. Akárhány házba lépett be, majdnem mindegyikben látott egy példányt Margot könyveiből a polcokon. Senki sem vallotta be, mégis mindenki olvasta a regényeit. Belinda emlékezett a leghíresebb bestsellerének a rongyos címlapjára, amelyet még annak idején, az iskolában adtak körbe egymásnak. Elmosolyodott. Sokat tanult belőle.

Egy előkelő, érdekes múltú ingatlan nagyszerű marketingfogás. Már látta is maga előtt a tábláját a főúton: ELADÓ – BELINDA BAXTER, és egy kis fehér nyíl mutat majd a leágazás felé.

Lelassított, miközben átzötyögött a bokrok között; ez az ösvény tele volt buckákkal és kátyúkkal. Nem szerette volna, ha a buckák felsértik a kocsi alvázát, vagy ha a bokrok ágai megkarcolják a karosszériát, bár terepjáróval jött, amelyet kifejezetten azért vett, hogy meg tudjon küzdeni a Peasebrook körüli szűk, kanyargós ösvényekkel. Az autó már elmúlt tizenöt éves, de Belinda nagyon odafigyelt rá. Ebben a munkakörben az embernek muszáj sikeresnek kinéznie, és erről úgy a legkönnyebb meggyőzni az embereket, ha makulátlan kocsit vezet.

Ahogy közeledett a bejárathoz, érezte, hogy felgyorsul a pulzusa. Ebben a pillanatban majdhogynem lámpalázat érzett, hiszen minden azon múlt, hogyan adja elő a szerepét. Ha valami rosszat mond, és nem jól választja meg a szövegét, elveszíti a megbízást. Elpróbálta, mit fog mondani, de persze mindig volt benne egy jó adag improvizáció is. A tulajdonos adja neki a végszavakat. Általában meg tudta tippelni, mit fognak mondani, de néha azért meglepték – és épp ezért ké-

szült fel mindig olyan alaposan, ha értékbecslésre ment. A tényekkel nem lehet vitatkozni.

A bejáratra pillantott. A kőoszlopok lenyűgözően festettek, a vaskapu szárnyai viszont már rég leszakadtak a sarokvasukról, és a bokrokban hevertek, mint két részeg. Gondolatban végigment a hátrányok listáján: rengeteg javítást és csinosítást kell elvégezni, mielőtt meg lehet hirdetni az ingatlant. Az eladók tiltakozni szoktak ellene, ám a külcsín nagyon fontos, ha az ember a lehető legmagasabb árat akarja megkapni a házért. Óriási változást jelentene, ha lefestenék, megolajoznák és visszatennék a helyére a kaput.

Érezte, hogy a kerekek ugrándoznak a kátyúkon, amikor befordult a kocsibejáróra. Hűvös, fákkal szegélyezett úton haladt, a feje felett erőt sugárzó tölgyek ágai fonódtak össze, és zárták ki a fényt. Az anyósülésre pillantott, hogy lássa: minden itt van-e, amire szüksége lehet. Az iPadje a csillogó tokjában, egy jegyzetfüzet és egy toll. A lézeres távolságmérő. Brosúrák a többi előkelő házról, amelyeket ő hirdetett meg. A csomagtartóban gumicsizmát és vízhatlan viharkabátot tartott a terepsétákhoz.

Persze ezekre a kiegészítőkre valójában semmi szüksége nem volt, mivel tudta, hogy a bája és a szakértelme fogja megszerezni neki ezt a munkát. Az emberek biztonságban érezték magukat vele, eloszlatta a félelmeiket, és megmentette őket az eladással járó hercehurcától. „Mi elintézzük önnek" – ez volt a kedvenc mondása, akár az önkormányzathoz kellett elmenni építésügyi hatósági bizonyítványért, akár frissen vágott hasábfákat kellett kiszállítani a házhoz, hogy kitehessék őket a kandalló elé.

Mielőtt befordult volna az utolsó kanyarban, leállította az autót, és lehajtotta a tükröt, hogy ellenőrizze a sminkjét. Nem hiúságból tette, hanem mert nem akart elkenődött szempillaspirált a szemhéján, sem rúzsfoltokat a fogán. A legjobb formá-

ját kellett mutatnia az ügyfelei számára: stílusos akart lenni, de nem fenyegető. Bár nem hízelgett magának azzal, hogy bárkire nézve fenyegető lenne. Belinda tudta magáról, hogy könnyebb átugrani, mint megkerülni, ha az ember olyan durván akart fogalmazni, mint az apja. Udvariasan mondva: telt idomokkal rendelkezett. Megtanult az alakjához illően öltözködni: méretre szabott blézert viselt ceruzaszoknyával, vagy tearuhákat. A haja sötét volt, és francia csavart kontyban hordta, a szeme barnászöld, a szája pedig állítólag nagyon is csókolni való. Feltett még egy kis halvány rózsaszín rúzst, és visszahajtotta a tükröt.

Ezt követte a rituális meditálás, amelyben mindenkinek boldogságot kívánt, akire az ügylet hatással lesz. Egy ingatlan adásvétele sosem csak egy családot érint, hiszen az eladók általában másik házat vesznek, annak az előző tulajdonosai ugyancsak továbbköltöznek, így kialakulhat egy hosszú adásvételi lánc, amelytől akár több tucat ember élete is megváltozhat.

Még mindig nem tudta, miért akarják eladni a Hunter's Moont. A haláleset, a válás és az eladósodás volt a három leggyakoribb ok az ingatlanok értékesítésére. Az ilyen ügyfeleket különös gonddal kellett kezelni. Mindenféle érzelmek törtek elő belőlük: gyász, stressz, megbánás, büszkeség, félelem… A baj csak az, hogy az emberek előszeretettel hazudnak, hogy elfedjék a problémáikat. Teljes erőből igyekeznek úgy tenni, mintha minden rendben lenne, amíg egyszer csak ki nem esik a csontváz a szekrényből.

Persze az is lehet, hogy az eladó irreális álmokat kerget. Belinda sok ilyen esettel találkozott már. Ebben a szakmában előfordul, hogy az emberek csak az idejét vesztegetik. Meglátják az újságban vagy az interneten az álmaik otthonát, aztán kiderül, hogy mégsem tudják előteremteni rá a szükséges összeget, különösen most, amikor ennyire nehéz lett jelzáloghitelt felvenni.

Belinda azonban nem hitte, hogy itt erről lesz szó. Amikor a fasor végén befordult, a szemébe sütött az áprilisi, halvány aranyszínű nap, és kis híján elvakította. Felemelte a kezét, hogy beárnyékolja a szemét, és azonnal látta, hogy a Hunter's Moon olyan ház, ahonnan csak akkor költözik el az ember, ha nincs más választása.

Lassan gördült a ház felé a zúzott kövön, kikerülte a középen álló szökőkutat. Az angyalkára tekeredő delfin már omladozott, és benőtte a moha, ő mégis helyeslően mosolygott rá. Az ilyesmitől szeretnek bele az emberek egy ingatlanba.

Odafordult az épület felé, hogy azt is megnézze, és nagyot dobbant a szíve. Ha meg kellett volna fogalmaznia, milyen a tökéletes ház, pont ilyennek írta volna le. Úgy kétszáz éve épülhetett, a halvány cotswoldi mészkövet mostanra benőtte, barátságosabbá tette a zuzmó. Háromszintes volt, a szélessége tökéletes arányban állt a magasságával, a hatalmas, rácsos ablakai pedig csillogtak a napfényben. A meredek, szürke tetőt két oldalról egy-egy erős kémény szegélyezte. A kanárisárga bejárati ajtóhoz széles kőlépcsők vezettek, azt pedig két szögletes alakú, ólom virágtartó fogta közre, benne gömb alakú bukszussal. A két földszinti ablak tetejéig vastag, bütykös lilaakác kúszott fel.

A kör alakú kocsibejáró előtt egy másik lépcsősor vezetett le az angolkertbe, ahol szögletes díszfűágyások sorakoztak egy vízililiomokkal teli tavacska mellett. Azt vaskos bükkök sora védte, Belinda nem is látott be közvetlenül mögé, de a távolban hullámzó dombok emelkedtek, amelyeken fehér birkák legelésztek, és egy csillogó ezüstfolyam csörgedezett – bizonyára a Pease egyik mellékfolyója.

Belinda felsóhajtott, részben az elégedettségtől, részben irigységében, ám ekkor kitárult a bejárati ajtó. Egy aranyszínű szőrpamacs rohant felé vidám ugatással, és egyenesen nekiment a lábának. Már rég ránevelte magát, hogy ne ijedjen

meg a túlzottan lelkes kutyáktól, úgyhogy most lehajolt, hogy csapjon körülötte egy kis felhajtást.

A kutya mögött hamar megjelent egy apró termetű nő kopott, szűk farmerban, bő fehér vászoningben és edzőcipőben.

– Teddy! – feddte meg az állatot szeretetteljes belenyugvással, és lehajolt, hogy elkapja a nyakörvét. – Komolyan mondom, borzasztóan buta, de nagyon édes. Ül, Teddy!

Teddy próbált engedelmeskedni, de nem tudott ellenállni a késztetésnek, hogy tovább szaglássza Belinda sípcsontját.

– Nem bánt.

Belinda nem akarta azt felelni, hogy minden gazda ezt mondja, még azok is, akiknek a kutyája közben épp belemélyeszti a fogát a kezébe. Különben pedig még ő is látta, hogy Teddy teljesen ártalmatlan. Megsimogatta a fejét.

– Milyen fajta?

– Az anyja uszkár, de az apja akármi lehet.

– Egy tündér.

– Nagy bajkeverő. Mindent ellop és megrág. Reméltem, hogy mostanra kinövi. – A nő elmosolyodott, és kinyújtotta a kezét. – Sally vagyok. Ön pedig Belinda, ha nem tévedek.

– Igen. – Belinda megfogta Sally száraz, hűvös kezét. Első pillantásra szőkének hitte a nőt, de most már látta, hogy halvány, őszbe forduló, mézszínű a haja. A kék szeme élénken, kedvesen, de figyelmesen csillogott. Bár még alig ráncosodott, valószínűleg a hatvanas évei végén járhatott. Bizonyára a jó testfelépítésének és a kényelmes életének köszönhette a fiatalos küllemét. Nagy darab borostyánokból álló nyakláncot viselt: Belinda úgy sejtette, hogy igazi, nem csak utánzat, a bal kezén pedig csinos smaragd villant meg a napsütésben. Az ékszerek nagyon jól jellemzik az embert. Ez a nő ebbe a házba tartozott, ideillett.

– Üdvözlöm a Hunter's Moonban – köszöntötte Sally, Belinda pedig látta, hogy egy pillanatra felvillan valami a szemében. Vajon aggodalom, idegesség vagy kétely?

Szerette volna elmondani neki, milyen csodálatos, milyen tökéletes ez a ház, de már leszoktatta magát az ömlengésről.

– Nagyon hálás vagyok, hogy meghívott – mondta inkább.

Egy percig csak álltak ott mindketten, kinéztek a földekre, a kék égen pár bárányfelhő bukdácsolt. A levegő csípős volt az avarégetés füstjétől – a kert egy távolabbi pontjáról fehér füstcsóva szállt fel. Teddy farka fel-le csapkodott a kavicson. Hirtelen csend támadt, egy perc tökéletes nyugalom, mielőtt elkezdődött volna a sorsfordító beszélgetés, Belinda pedig úgy érezte, hogy ezt Sally is tudja.

– Kér kávét?

– Jó ötlet. Gyorsan túleshetnénk a formaságokon.

Nem igazán akarta leültetni az asszonyt, hogy rázúdítsa az értékesítői reklámszövegét. Úgy döntött, hogy lazább megközelítést választ. Ez a jó abban, ha az embernek nincs főnöke. Valahogy nem hitte, hogy Sally értékelné a grafikonokat és a százalékos adatokat. Ismerte ezt a típust: tettre kész, határozott, éber, gyakorlatias. Rosszul viseli a pojácákat. Nem fog köntörfalazni, viszont kiváló szolgáltatást vár el.

Belinda máris megkedvelte.

– Akkor jöjjön be! – Sally átvezette a kavicsos úton, aztán felment a lépcsőn, és belökte az ajtót.

2. fejezet

A házban hűvös volt, a levegőben a korábban megrakott tűz és a bútorápoló illata keveredett valami enyhe aromával, amely valószínűleg az ebédből szállt fel: Belinda elképzelte, hogy egy fazék házi készítésű leves ücsörög a tűzhelyen, és várja, hogy ő elmenjen. Üdítő változást jelentett számára, hogy érezhette a ház saját szagát. Az értékbecslésre váró ingatlanokban gyakran olcsó illatosított gyertyák égtek, vagy elektromos légfrissítők ontották magukból a vegyszereket – szintetikus illatok, amelyeket szándékosan úgy terveztek, hogy elfedjék az igazi élet minden nyomát.

Az előszoba padlóját világos kőlapok fedték, a tölgyfa lépcsősor ívesen kanyargott felfelé, fényesre koptatva a sok száz lépéstől. Az egylábú, kerek asztalon nárciszok álltak egy kancsóban. A falon egy hatalmas tükör lógott, Belinda belepillantott. Régi, megbarnult darab volt, de csodálatos külsőt kölcsönzött neki: épp ilyen varázstükörre van szüksége az embernek reggelente, mielőtt elindul, hogy elkezdje a napját. A többi falon és a lépcsősor mellett elszórtan olajfestmények lógtak. Inkább véletlenszerűen lettek elhelyezve, semmint megfontoltan, azzal a céllal, hogy lenyűgözzék a látogatókat. Ezt a házat nem tervezték meg, folyamatosan alakult ilyenné.

Máris érezte, hogy kezd a Hunter's Moon varázsa alá kerülni. Ez a ház szinte beszélt hozzá. Úgy érezte, mintha egyre beljebb csalogatná, azt üzenné neki, hogy hazaérkezett. Ami per-

sze butaság, hiszen sosem engedhetne meg magának egy ilyen ingatlant. Nagyon távol esett az ő lehetőségeitől. De ahogy az ember néha találkozik olyanokkal, akikkel szeretne összebarátkozni, mivel végtelen melegség árad belőlük, ebben a házban sem egyszerűen csak szívesen látott vendégnek érezte magát.

Követte Sallyt a folyosón át a konyhába. A falakat pont olyan színűre festették, mint amilyenek a nárciszok voltak az előszobában, a kémény alatti beugróban pedig az elmaradhatatlan öntöttvas AGA tűzhely állt. A krémszínű konyhaszekrénysorról nem lehetett eldönteni, mikori, az elmúlt ötven évben bármikor felszerelhették, a hatalmas, világoskékre festett, régi kredenc azonban valószínűleg eredeti modell volt, az egyik falon pedig sokat használt rézserpenyők lógtak. Minden megvolt benne, amit az ember egy konyhától várhat. Szinte hallani lehetett a szívverését. És csakugyan ott állt a francia, színes zománcú öntöttvas fazék, amelyben valószínűleg a leves készülhetett.

Sally odalépett az előkelő olasz kávégéphez, a helyiség egyetlen modern felszereléséhez.

– A fiamtól kaptuk karácsonyra – jegyezte meg az asszony, látva Belinda elismerő pillantását. – Be kell vallanom, én sosem vettem volna ilyesmit, de ez igazi luxuscikk.

– Milyen nagylelkű!

– Ne gondolja! – nevetett Sally. – Leo ezt kizárólag önző szándékkal vette. Azt mondja, nem tud itt aludni, ha nem kaphat rendes kávét. Kicsit ínyenc.

Beledobott egy marék kávébabot a darálóba, és miközben a levegőt megtöltötte a sötétre pörkölt perui kávé erős aromája, a beszélgetés egy pillanatra elakadt. Belinda szájában összefutott a nyál, miközben élvezettel várta az italt. Nem szokott hozzá az ilyesmihez – egészen elképesztő, de még a leggazdagabbak is gyakran íztelen instant kávéval kínálták meg.

Körbepillantott a konyhában. Nyomokat keresett. Az emberek néha széthagyták más ingatlanközvetítők brosúráit,

hogy tudassák vele, nem ő az egyetlen, akit megkerestek. Belinda tisztában volt vele, ki a legnagyobb versenytársa a megbízást illetően: Giles Mortlake a mayburyi Mortlake Bassett-től, akinek az apja alapította az ügynökséget ötven évvel ezelőtt. Gilesból olyan csábító elegancia áradt, mint egy üveg jóféle bordóiból. Az évszaktól függően tweed- vagy vászonöltönyben járt, és az öreg, viharvert Volvójával enyhén kaotikus benyomást keltett. Most, hogy lassan középkorú lett, és kicsit feszült rajta a bársonynadrág dereka, a fogai pedig megsárgultak és túl sűrűnek tűntek, már nem volt olyan vonzereje, mint régen. A mézesmázos biztatása azonban így is sokakat elcsábított. Régi vágású ember volt, ahogyan azt sokan még most is elvárták egy ingatlanügynöktől, különösen Cotswoldban.

Belinda nem véletlenül akarta elhappolni Giles elől a megbízást. Ráadásul tudta, hogy a Mortlake Bassett nem olyan egyenes és megbízható cég, mint amilyennek mutatja magát. Ezt a véleményét azonban esze ágában sem volt megosztani az ügyfelekkel. Sokkal jobb, ha a magabiztos, tájékozott és személyre szabott ajánlatával nyeri el a megbízást.

Leült a kék, madártojásmintás viaszosvászonnal borított konyhaasztalhoz. A közepén régi fadoboz állt, tele lekvárral, mézzel, Marmite szósszal és ketchuppal.

– Kigondolták már, mikorra szeretnék eladni? – kérdezte. – Találtak másik ingatlant, amit meg akarnak vásárolni?

Az ügyfeleket általában megnyugtatta, ha előbb a gyakorlati kérdéseket beszélte meg velük, nem az árat. Ráadásul jó tudni, hogy gyorsan szükségük van-e a pénzre, vagy ki tudják várni a megfelelő vásárlót.

Sally odavitt két bögre kávét, és letett az asztalra egy kancsó tejet. Miközben megválaszolta a kérdéseket, Belinda kiszolgálta magát.

– Ez a hely túl nagy nekünk. Egyszerűen már nem praktikus. A kert maga egy teljes munkaidős állás… – intett az udvar felé.

Belinda bólintott. Ez volt a negyedik leggyakoribb ok: az igények csökkenése.

Sally felsóhajtott.

– Nem egyszerű a költözés, ha az ember ilyen csodálatos helyen lakik. De meghirdettek egy házat a Digby Hall lakóparkban. Persze nem túl nagy, de igazán pompás. A kert gyönyörű, és van kertész. – Felnevetett. – Természetesen díjat számolnak fel a rendben tartásáért.

– A Digby Hallban? Az egy igazán különleges fejlesztés. – Belinda bólintott. Különleges és elképesztően drága. Amikor átalakították magas igényeket kiszolgáló nyugdíjasfaluvá, egy szempillantás alatt elkelt az összes ingatlan már az építkezés fázisában. Peasebrook környékén rengetegen akartak bájos helyen lakni, de nem szerettek volna foglalkozni a ház és a kert karbantartásával.

Sally bólintott, szinte pontosan visszhangozta Belinda gondolatait.

– Olyan vén csókáknak tervezték, mint amilyenek mi vagyunk, akik megszokták az előkelő életteret, de kezdenek kicsit lelassulni…

– Ön egyáltalán nem úgy néz ki, mint aki kezd lelassulni.

Ez igaz is volt. Sally a végtelen energiájú, életteli nők közé tartozott. Belinda remélte, hogy amikor ő ennyi idős lesz, legalább csipetnyi lesz benne ebből az életerőből.

– Igen, de jobb akkor elköltözni, amikor az embernek még van választási lehetősége, nem gondolja?

– De, egyértelműen. – Nincs is annál elkeserítőbb, mint amikor egy idős embert sietve kell elköltöztetni az otthonából, mert már nem bírja fenntartani. Sok ilyen esetet látott, és mindig rettenetesen elszomorította a helyzetük. Egyik pillanatban gyönyörű panoráma veszi körbe őket, a következőben pedig valami kísérteties, felügyelők által irányított faházban laknak, és csak két négyzetméter térkövet látnak az ablakuk előtt.

– A férjem pedig… nos… – Sally arca egy pillanatra elborult. – Már nem boldogul olyan jól a lépcsőkkel és az egyenetlen talajjal. Ez az udvar olyan hatalmas, hogy már az is órákba telik neki, mire eljut a kocsijáig… – Felkapott egy barna kandiscukorral teli porcelántálat. – Cukrot? – Láthatóan témát akart váltani.

– Nem kérek, köszönöm.

– Óriási szerencsénk van, mert nem túl gyakran kínálnak eladásra ingatlanokat abban a nyugdíjasfaluban, de minél gyorsabban meg kell hirdetnünk a Hunter's Moont. Már érdeklődtem náluk, és szeretném biztosra venni, hogy gyorsan el fog kelni ez a ház, hogy hivatalosan is ajánlatot tehessek.

– Ó, istenem, egymás sarkát fogják taposni a lehetséges vevők, efelől nincs semmi kétségem! Csak az a lényeg, hogy jól válasszuk meg az árát.

Sally káprázatos mosolyt villantott fel.

– Igen. De én is éppúgy tisztában vagyok vele, mint bárki más, hogy minden ház annyit ér, amennyit kifizetnek érte.

– Ezt nem mindenki érti meg. Bárcsak úgy lenne! És persze akkor is meg kell adnunk egy irányárat.

– Fogalmam sincs róla, mennyit kérhetnénk érte. Ezt önre bízom.

– Gondolom, nincs tudomása róla, mennyiért cserélt utoljára gazdát, az ugyanis gyakran segítséget nyújt a becslésben.

– Tényleg nincs. Annak már egyébként is több évtizede. És igazság szerint én nem vettem meg. Az anyósom hagyta rám.

Belinda érdeklődve vonta fel a szemöldökét. Sally minden bizonnyal épp Margot Willoughbyra utalt.

– Ejha!

Sally mosolyogva emelte fel a kávéját.

– Ne aggódjon! Nem lett belőle veszekedés, bár gondolom, volt rá esély.

Nem fejtette ki, Belinda pedig nem akart tolakodó lenni.

Végül úgyis elmondja majd, mi történt. Az emberek csak akkor ejtenek el ilyen információkat, ha szeretnének többet is mesélni.

Belinda bekapcsolta az iPadjét.

– Egyébként sem számít, mennyit fizetett vagy nem fizetett érte annak idején. Most azzal kell foglalkoznunk, mennyit tudunk érte jelenleg elkérni.

– Így van. – Egy tányéron kerek, házi készítésű, skót vajas keksz hevert. Sally egy éles késsel darabokra vágta, és megkínálta a vendégét. Egyszer a kávék és sütemények végtelen sora lesz Belinda végzete, ezért általában nemet mondott, de a házi skót vajas keksznek nem tudott ellenállni. Beleharapott az édes tésztába, és készített egy mappát a Hunter's Moon számára a gépen.

– Essünk túl az unalmas adminisztráción, aztán körbevezet! – Egyből rátért a lényegre. Nem árt, ha tudja, mivel áll szemben. – Mással is felbecsültette a házat?

– Persze – felelte Sally oldalra hajtva a fejét, mintha azt mondaná: *Nem vagyok hülye*. – Ön a harmadik. A legjobbat választjuk a háromból. Hisz mindenki ezt tanácsolja, nem igaz?

Giles biztosan túlértékelte. Ő volt a legoptimistább a területen, és a stratégiája idegesítő módon gyakran bevált. Kiszagolta az olyan vevőket, akik képesek bármennyit kifizetni, ha egyszer ráakadtak a megfelelő házra. Belinda óvatosabb lesz. Már kezdett körvonalazódni az összeg a fejében, de mindent látnia kellett, mielőtt kimondta volna.

Izgatott volt. Ha kitehetné a Hunter's Moont az ügynöksége kirakatába, elmondhatná, hogy ez a tavasz tökéletesen indul. A megbízási díj pedig egy lépéssel közelebb fogja vinni ahhoz, hogy megvalósíthassa a saját célját, és végre újra saját háza legyen. Sokáig tartott, de lassan kezdett több lenni puszta álomnál.

– Nos, a konyha nyilván tökéletes – mondta. – Mindenki

nagy konyhát akar, az ebédlő mostanában kezd kicsit kimenni a divatból.

– Ó, sok mulatságot megélt ez a helyiség! – Sally szeme felcsillant. – Persze ebédlő is van, de azt ritkán használjuk. Kezdődhet az idegenvezetés?

Belinda megitta a maradék kávéját, és felállt. Ezt szerette a legjobban a munkájában, és ahogy azt előre sejtette, a Hunter's Moon csakugyan elbűvölő volt. Világos, levegős, mégis otthonos, a szobái pedig épp megfelelő méretűek. A hall két oldalán álló nappali és ebédlő nagyjából húsz-húsz négyzetméter lehetett, mindkettő a kertre nézett. A ház végében egy dolgozószoba, egy apró vendégszoba, a konyha és a vizes helyiségek kaptak helyet. Közvetlenül mellette csinos, üvegtetős, kövezett padlós télikert állt, ideális helyszín a reggeli kávé vagy a délutáni tea elfogyasztására.

– Attól tartok, az egész kicsit ódivatú. Nincs benne se moziterem, se modern esőztetős zuhanyszoba – jegyezte meg Sally bocsánatkérően.

– Ó, az cseppet sem számít! Nincs elcsúfítva, és ez a legfontosabb.

Belinda követte a ház úrnőjét vissza az előszobába, aztán felmentek a lépcsőn. Az emeleten rögtön egy nő portréja ötlött a szemébe. A modell egy kanapén hevert, a zöld ruhája úgy csillogott, mint a tenger, a haját feltornyozta a feje tetejére. Félmosollyal az ajkán, ingerlően, kihívóan nézett le a képről, az arcáról ígéret sütött. És valami más. Talán dac?

Belinda alig kapott levegőt az ámulattól.

– Ez itt Margot – mondta Sally. – Még mindig rajtunk tartja a szemét.

– Káprázatos nő volt.

– Igen. Nem mindennapi személyiség. – Sally kinyitotta a nagy hálószoba ajtaját, és beterelte a vendégét. Belinda érezte, hogy Margot tekintete követi őt, mintha azt kérdezné: *Mit*

csinálsz a házamban? Enyhén megremegett a gondolattól. Most először érezte magát kényelmetlenül.

A hálószoba hatalmas volt, és egy apró, divatjamúlt fürdőszoba nyílt belőle. Akárki veszi is meg, biztosan szétszedeti, és újraépítteti az egészet. Mostanában mindenki esőzuhanyt és törölközőmelegítőt akart. A szoba legnagyobb előnyét a kilátás jelentette. Belinda elképzelte, hogy felébred a baldachinos ágyban, és kinéz az ablakon a kertre meg a mögötte elterülő dombokra.

– Sosem akarnék felkelni – jegyezte meg. – Egész nap csak feküdnék, és bámulnék kifelé az ablakon.

Sally felnevetett.

– Tényleg maga a mennyország – helyeselt. – A vasárnapokat szeretem a legjobban a világon. Ágyban reggelizem, és csak fekszem, miközben eltervezem, mit fogok csinálni a kertben. Általában gyomlálni kell.

Az emeleten még három hálószoba volt, mindegyik jókora méretű, aztán még három a tetőtérben, az utolsót régimódi gyerekszobának alakították ki – Belinda szinte látta, hogy Wendy, Peter és John Pán Péternek integet az ablakon keresztül. Emeletes ágy, kupacokba rendezett könyvek és kirakók voltak odabent.

– Az unokáimnak – mosolygott Sally. – Egyelőre ketten vannak, de Skóciában élnek.

– Biztosan nagyon szeretnek idelátogatni.

– Igen. – A nő megérintett egy üvegbe zárt hajót a polcon, az ujjbegyével letörölt róla egy kis port. – De a Digby Hallban is lesz szobájuk. Ha nem is ekkora…

Elfordult, Belinda pedig érezte, hogy az asszonyt sokkal jobban megviseli ez az egész, mint amennyire mutatja.

– Kimegyünk a kertbe? – kérdezte Sally gyorsan, Belinda pedig követte őt lefelé a lépcsőn.

3. fejezet

Alexander követte a fiát London óriási élelmiszerpiaca, a Borough Market standjai között.

Meglepően jól érezte magát. Kicsit lassan haladt, mivel nehezen emelte a bal lábát. Ebből jött rá nemrég, hogy valami nincs rendben, ezt követték a vizsgálatok, végül a diagnózis. Eltöprengett, mint azóta oly gyakran, hogy nem lett volna-e jobb, ha még nem tud róla, ha tovább él az áldott tudatlanságban. Végtére is semmit sem tehetnek. Legalább ennyi biztos.

Miután elmondták neki, persze már nem tudja kitörölni a fejéből. Az a legfontosabb, hogy minél jobban kihasználja az időt, mielőtt nagyon leromlik az állapota. Ez pedig azt jelentette, hogy találkozott a gyerekével. Imádta a fia életerejét, és élvezte a londoni látogatást.

Gyakran csináltak ilyet. Alexander felszállt Peasebrookban a kilencórás vonatra – ami a zsúfolt, ingázókkal teli járat után indult –, aztán együtt ebédeltek. Néha előtte még elmentek egy kiállításra, máskor Leo megmutatta neki a legújabb ügyfelét vagy felfedezését: a cége, a Fork PR virágzott, az irodája a Borough Market mellett állt, hat munkatársa és rengeteg különféle kliense volt. Legutóbb csodálatos órákat töltöttek el egy kelet-londoni késkészítőnél, lenyűgözte őket az aprólékos kézművesmunka. Alexander egy diófa nyelű, kézzel készített szakácskéssel tért haza, és nem mondta meg Sallynek, menynyibe került. Nem mintha az asszony haragudott volna érte,

de az ember csak akkor érthette meg és tudta megbecsülni a kés értékét, ha ott volt, és látta, micsoda szaktudás és elkötelezettség kellett az elkészítéséhez.

Alexander keserűen eltöprengett, hogy vajon meddig lesz még képes kést használni, aztán emlékeztette magát, hogy nem akar keserű lenni. Vissza kellett térnie a jelenbe.

– Jó érzés kijönni és megnézni az újdonságokat. – Leo megállt az egyik standnál, és átadott az apjának egy darab krémes sajtot, hogy kóstolja meg.

Alexander nem akarta, hogy véget érjen a nap. Élvezte a fia társaságát, az energiáját, a tudását, de egyre közeledett az idő. Az ő feladata volt, hogy közölje vele a hírt. Sallyvel megbeszélték, hogy felosztják a kellemetlen teendőket: az asszony beszél az ingatlanosokkal, ő pedig elmondja Leónak a diagnózist, és hogy mire számíthatnak.

Aztán Sallyvel elkocsikáznak Skóciába, hogy együtt mondják el Jessnek. Jess volt a fiatalabb a két testvér közül, még alig múlt harminc, de már férjhez ment, szült két gyereket, és egy előkelő fogadót vezetett a Skót-felföldön. Mindenekelőtt biztosítani akarták őt és Leót, hogy a következő pár év eseményeinek minimális hatása lesz az életükre.

Alexander nem különösebben aggódott amiatt, hogyan fogadja és viseli majd a lánya a hírt. Jess karakán nő. Az anyja gyakorlatiasságát örökölte. Leo viszont… milyen is? Alexander nem tudta pontosan megfogalmazni. Azt nem lehetne mondani, hogy elveszett, sebezhető vagy tehetetlen. Hiszen óriási sikerre vitte az üzletét. Fényűző lakása van, ahonnan a Tower Bridge-re nyílik kilátás.

– Mit szeretnél ebédelni, apa? Közel-keletit? Tapast?

– Annyit kóstolgattam, hogy nem vagyok éhes. – Alexander elmosolyodott. Körbenézett a zöldségesek standjain, halmokban álltak rajtuk a színes növények. Némelyiket fel sem ismerte, és akkor sem tudta volna megnevezni őket, ha az éle-

te múlik rajta. A pékségekből a frissen sült kenyér szívfájdító illata áradt. A sajtok erős, szarvasgombás aromája csapta meg az orrát.

– Egy pohár italra mindenképp szükségünk lesz. Neked pedig le kellene ülnöd. – Leo idegesen pillantott az apjára. – Fáradtnak tűnsz.

– Nem, dehogy. Jól vagyok. Csak az az átkozott térdem. – Alexander a reumára fogta a mozgási nehézségeit: ez a diagnózis nem volt túl ijesztő, ugyanakkor meglepő sem egy maga korabeli férfi esetében. – Bármit választasz, nekem tökéletesen megfelel.

– Akkor vegyünk egy szép tál ibériai sonkát, és igyunk egy száraz fehér manzanillát! – Leo átkarolta az apja vállát. – Csak kezdésnek…

Miközben áttörtek a tömegen, Alexander arra gondolt, hogy soha nem fogja bevallani sem magának, sem másnak, hogy Leo a kedvence, pedig ő hasonlított rá a legjobban: szenvedélyes volt, független, érzékeny. Külsőleg is egyformák voltak: barna bőrűek, a szemük akár a csokoládé, a csontozatuk finom, a fényes, fekete hajuk pedig állandóan úgy festett, mint amire ráférne a nyírás. Jess világosabb hajú és bőrű volt, pont mint Sally, és sokkal gyakorlatiasabb, jobban szerette a szabad levegőt. Az apjuk olyan összetartozást érzett Leóval, amit Jess-szel nem, bár mindkettejüket imádta. Csak épp mindkettejüket másképp.

Leóval kapcsolatban úgy érezte, mintha továbbadna valamit önmagából, és még sosem tűnt számára fontosabbnak a halhatatlanság gondolata, mint épp most. Miközben a fia belökte a forgalmas tapasbár ajtaját, fogadta a pincérnő szívélyes üdvözlését, Alexander pedig nézte, ahogy arcon csókolják egymást, rájött, miről van szó. Sokkal jobban érezné magát, ha tudná, hogy Leo megállapodott valaki mellett. Tudta, hogy ez valószínűleg rém ódivatú, de feltétlenül biztos akart lenni

benne, hogy folytatódni fog a vérvonala. Leo sosem szenvedett hiányt barátnőkből, épp ellenkezőleg, de egyik kapcsolata sem tartott sokáig.

Alexander tudta, kitől örökölte ezt a vonását.

Kipréselt magából egy száraz mosolyt. Egyszerűen csak találkoznia kell a megfelelő lánnyal. Ezt senki sem tudhatta nála jobban.

Újra a körülötte lévőkre fordította a figyelmét, mivel Leo épp bemutatta őt a pincérnőnek, a tulajdonosnak és a szakácsnak. Rengeteg kézfogás és mosolygás után leültették őket az étterem legjobb asztalához, és mintha varázsütésre történt volna minden, máris megérkezett a hideg sherryjük. Leo tört spanyolsággal beszélgetett a szakáccsal az étlap legjobb fogásairól.

– Megfelel, ha én rendelek mindkettőnknek, apa? Azt kértem, hogy a legfinomabb ételüket hozzák.

– Persze – felelte Alexander, és fel akarta kapni a poharát.

Az ujjai használhatatlanok lettek. Egyszerűen nem engedelmeskedtek neki. Az ölébe ejtette a kezét, és kinyújtotta a másikat. Szerencsére ez már jobban ment. Felemelte a poharát, remélve, hogy a fia semmit sem vett észre.

Leo mosolyogva emelte meg a maga poharát az apja felé.

– Egészségedre, apa! – Előrehajolt. – Ez fantasztikus. Szükségem volt erre a pihenőre. Az elmúlt pár héten rengeteg munka szakadt ránk. Ami persze jó. De néha nem árt egy kis szünetet tartani.

A fenébe vele, gondolta Alexander. *Nem mondom el neki. Még nem. Ma semmiképp. Még képes vagyok tettetni. Szeretem a fiamat, és élvezem a vele töltött időt. Nem fogom tönkretenni ezt a napot!*